

Professor Posborg på afdeling C var en nydelig, velklædt, midaldrende herre, som efter sigende havde et godt øje til veldrejede kvindelige lægestuderende. Desuden var han berygtet for en meget kontant behandling, når studerende skulle eksamineres. Specielt når de studerende var af hankøn. Det resulterede i, at det eksamenshold, jeg var på, indsendte en skriftlig klage til fakultetet. Klagen gik på, at han virkede arrogant og nedladende. Derudover forskelsbehandlede han kvinder og mænd ved selve eksaminationen.

De kvindelige studenter fik generelt lettere spørgsmål og opnåede derfor højere karakterer. Dagen efter forelæggelsen af klagen over professor Posborg skulle jeg eksamineres som den første –af netop professor Posborg. Det blev et tilløbsstykke. Dels af studenter fra mit hold. Ikke mærkeligt – vi havde jo udfærdiget anklagen. Der var selvfølgelig også to censorer. Det var der ved alle eksaminationerne. Men derudover var den første tilhørrække optaget af dekanen for fakultetet og en række professorer samt andre eksaminatorer.

Vi startede klokken ni. Posborg hentede mig ind som skik var. De to beskikkede censorer sad på deres pladser. Jeg hilste på dem. De rejste sig og gav mig hånden. Så pegede Posborg på min stol.

”Vær så god at sidde.”

Han foretog en fejende bevægelse med højre arm. Jeg satte mig med ryggen mod tilhørerne. Han satte sig og virkede helt rolig trods det monstrøse opbud af tilhørere og observatører.

Professor Posborg trak en konvolut op af kittellommen. Alle holdt vejret. Han åbnede konvolutten og tog nogle kort med eksamensspørgsmål frem. Han rakte dem til den ene censor, som kiggede

alle kortene igennem og kvitterede med et lille nik for hvert kort. Det tog en evighed. Kortene blev derefter sendt over til den anden censor, som gentog proceduren. Nøjagtigt som forgængeren. Som på tælling vendte sig begge om mod dekanen og sendte ham et øjekast og et nik. Han kvitterede med et øjekast og et anerkendende nik til hver af dem.

Posborg modtog stakken af kort og anbragte dem på midten af det grønne bord. Herefter spredte han hele bunken ud med en flad hånd. Der skulle ikke være nogen som helst tvivl om, at enhver mulighed for snyd var udelukket.

Så blev det min tur. Jeg tog det kort, der lå nærmest. Jeg læste det. Først for mig selv. Så højt. Der gik et sus gennem tilhørerne. Det var et let spørgsmål. Et let spørgsmål, som alle gerne ville op i. Tillægs-spørgsmålet var lige så let. Jeg rakte kortet over til professor Posborg, som læste det højt en gang til. Og til sidst blev kortet sendt videre til de to censorer. Enhver mulighed for snyd skulle hermed være udelukket.

Og dog.

Eksaminationen gik godt. Både hovedspørgsmålet og

tillægsspørgsmålet. Jeg fik en god karakter. Så alt burde være godkendt. Men alligevel sneg der sig en mislyd ind i forløbet. Posborg og jeg havde været dus under hele eksaminationen. Det var man normalt ikke på det tidspunkt. I begyndelsen af 1970'erne. Da sagde man De til hinanden.

Snart blev der hvasket om, at Posborg og jeg måtte være gode bekendte, og at han havde sørget for af placere kortet med de lette spørgsmål ud for mig. Altså aftalt spil. De andre eksamensspørgsmål den dag havde været af en betydelig sværere kaliber. Det eneste, jeg kunne sige til mit forsvar, var, at min kone og jeg havde været sammen med Posborg hos fælles venner. Der havde vi været dus, og det var altså forsat ved eksaminationen. Mistanken om snyd var ubegrundet. Men mistanken florerede længe.